

Sygn. akt I NKRS 78/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik (uzasadnienie)

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołań J.G.H. i A.O.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 23 marca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 772,

z udziałem B.J.P.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 listopada 2021 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa
w punkcie 1. oraz w punkcie 2. co do A. O.
i J.G.H..**

UZASADNIENIE

I.1. Uchwałą nr [...] z 23 marca 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269; dalej: u.KRS), postanowiła:

przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie B.J.P. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 772 (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M.B., M.P.G., A.E.G., J.G.H., K.O., A.O., J.K.P., A.K.P.M., P.M.S., A.P.S. oraz T.M.W. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 772 (pkt 2).

Dwoje spośród nieprzedstawionych wniosło odwołanie do Sądu Najwyższego, A.O. (dalej także jako Skarżąca), pismem z 29 kwietnia 2021 r., oraz J.G.H. (dalej także jako Skarżący), pismem z 28 kwietnia 2021 r., zaskarżając wskazaną wyżej uchwałę w częściach.

I.2. A.O. zaskarżyła uchwałę KRS nr [...] z 23 marca 2021 r. w części, tj. w zakresie punktu pierwszego w całości oraz w zakresie punktu drugiego w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.O. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L..

Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, Skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 33 ust. 1 u.KRS i art. 35 ust. 2 u.KRS w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, w sposób dowolny, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i kwalifikacji B.J.P., z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a zatem dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem,
- brak porównania cech Kandydata rekomendowanego i cech Skarżącej w kontekście zastosowanych przez Radę kryteriów oceny, a w konsekwencji, nieustalenie przyczyn odmowy udzielenia rekomendacji kandydaturze skarżącej, co uniemożliwia stwierdzenie, jakie cechy kandydatury skarżącej w kontekście cech rekomendowanego Kandydata zadecydowały o odmowie udzielenia skarżącej rekomendacji przez Radę, zwłaszcza w sytuacji, gdy skarżąca jako jedyna była rekomendowana przez Zespół oceniający,

– wskazanie, jako jednego z decydujących, kryterium doświadczenia życiowego kandydata, które jest kryterium pozaprawnym, wymykającym się kontroli, bez wyjaśnienia, dlaczego B.J.P. cechuje większe doświadczenie życiowe niż skarżącą, a w rezultacie tych uchybień brak dokonania oceny kandydatur skarżącej i Pana B.J.P. na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej oraz zasadom równego traktowania, w wyniku czego Prezydentowi RP nie przedstawiono wniosku o powołanie skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim;

Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisu postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej oraz w części dotyczącej kandydatury B.J.P. w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia i odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których KRS uznała kwalifikacje i doświadczenie rekomendowanego Kandydata za wyższe od kwalifikacji i doświadczenia Skarżącej.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie pierwszym w całości oraz w punkcie drugim w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L. i w tym zakresie przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu Skarżąca przywołała opinię Zespołu, który rekomendował jej kandydaturę. Podniosła, że wprawdzie Krajowa Rada Sądownictwa wskazała kryteria, jakimi kierowała się przy wyborze rekomendowanego Kandydata i nieprzedstawieniu kandydatury Skarżącej, jednak w istocie tych kryteriów nie zastosowała, dokonując tego wyboru w sposób dowolny, z przekroczeniem granic swobody wyboru, bez wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy, a zatem z oczywistym, nie budzącym wątpliwości naruszeniem prawa. Zdaniem Skarżącej Rada w sposób dowolny uznała, że rekomendowany Kandydat spełnia wymienione w uzasadnieniu uchwały Rady kryteria w stopniu wyższym niż Skarżąca, na potwierdzenie czego dokonała porównania stażu pracy, który jest

krótszy w przypadku wybranego Kandydata o pięć lat, a także wskazała na dłuższy okres zajmowania stanowiska starszego asystenta o sześć lat, podkreśliła, że przed zatrudnieniem na stanowisku asystenta sędziego zdała egzamin sędziowski, a od ponad 18 lat jest zatrudniona w Katedrze Prawa Administracyjnego i Nauki Administracji na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w L., najpierw na stanowisku asystenta, następnie na stanowisku adiunkta. Zdaniem Skarżącej powyższe przeczy twierdzeniu, jakoby Kandydat miał bogatsze i bardziej różnorodne doświadczenie zawodowe. Odwołująca podkreśliła, że jest to uchybienie istotne, ponieważ Rada nie uzasadniła w sposób należyty, przekonujący i wyczerpujący swojej decyzji. Nadto Kandydat i Skarżąca otrzymali jednakowe wyróżniające oceny od sędziów sporządzających ocenę ich kwalifikacji. Ponadto w uzasadnieniu uchwały wskazano, że „kandydat uzyskiwał pozytywne oceny pracy w arkuszach ocen okresowych”, natomiast Skarżąca „uzyskiwała: pozytywne oraz bardzo dobre oceny pracy w arkuszach ocen okresowych”. Rada nie wskazała, dlaczego kandydatura rekomendowana przewyższa kandydaturę Skarżącej, skoro ocena „bardzo dobra” jest w powszechnym rozumieniu korzystniejsza niż ocena „pozytywna”. Skarżąca wskazała również na wyższe kwalifikacje i dorobek naukowy od kandydata rekomendowanego, wprowadzie nie ukończyła ona studiów podyplomowych, tak jak rekomendowany Kandydat, ale była wykładowczynią na trzech kierunkach studiów podyplomowych (obecnie na jednym kierunku), co wynika z karty zgłoszenia na wolne stanowisko asesorskie.

Skarżąca podkreśliła, że to proste zestawienie wskazanych w uzasadnieniu uchwały faktów (danych potwierdzających kwalifikacje, w tym zdobycie dodatkowych kwalifikacji) w żadnej mierze nie uzasadnia uznania kwalifikacji rekomendowanego Kandydata za wyższe od jej kwalifikacji, zaś Rada nie wskazała żadnego, konkretnego argumentu potwierdzającego tę deklarację.

Skarżąca podniosła także, że wskazane przez Radę kryterium doświadczenia życiowego jest kryterium pozaprawnym, niewymienionym w art. 6a § 1 w zw. z art. 6 § 1 p.u.s.a. ani w art. 35 ust. 2 u.KRS., o bardzo wysokim stopniu niedookreśloności, które jest w zasadzie niekontrolowalne. Zatem, skoro Rada powołała się na to kryterium, to powinna była wskazać choćby jeden argument przemawiający za uznaniem, że doświadczenie życiowe B.J.P. przewyższa

doświadczenie życiowe Skarżącej (która jest o sześć lat starsza od tego Kandydata, prowadzi ustabilizowane życie rodzinne, o kilka lat wcześniej rozpoczęła pracę zawodową, ukończyła aplikację sędziowską zakończoną pomyślnie zdanym egzaminem sędziowskim i wykazuje się aktywnością zawodową, w tym naukową, również w wymiarze międzynarodowym, na różnych polach). Rada żadnego takiego argumentu w uzasadnieniu uchwały nie podniosła.

Skarżąca podnosząc zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS wskazała, że w uzasadnieniu nie wskazano konkretnych cech Skarżącej, które przesądziły o nieuwzględnieniu jej we wniosku o powołanie na urząd asesora sądowego i nie sposób rozstrzygnąć, w jaki sposób Rada zastosowała względem Skarżącej kryteria oceny, a w konsekwencji, jakie okoliczności faktyczne zadecydowały o braku rekomendacji dla niej.

I.3. J.G.H. wniósł odwołanie w części, w jakiej Rada zdecydowała nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L..

Zarzucił naruszenie artykułu 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez przekroczenie granic swobodnego uznania polegające na pominięciu istotnych kryteriów oceny kandydatów. Polegało to na nieuwzględnieniu powołania Skarżącego, decyzją Prezesa NSA z 2 lutego 2012 r., Nr 1 na członka Komisji Dyscyplinarnej II instancji dla referendarzy oraz legitymowania się przez niego kryterium stabilności orzecznictwa. W konsekwencji nie zastosowano do oceny kryteriów oceny kandydatów unormowanych w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS. Tym samym zaskarżoną uchwałę podjęto bez uprzedniej wszechstronnej oceny okoliczności faktycznych dotyczących kryteriów wyboru wynikających z udostępnionej dokumentacji dotyczącej Skarżącego.

I.4. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołania wniósł o oddalenie ich w całości jako pozbawionych uzasadnionych podstaw. Wskazał, że w odwołaniach nie wykazano, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostały wniesione odwołania, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa ustawowych

kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych i przy zastosowaniu właściwych przepisów, a złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji kandydatów.

I.5. Odwołanie J.G.H. zostało zarejestrowane pod sygn. I NKRS 79/21. Postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 października 2021 r., na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS, sprawa została połączona ze sprawą o sygn. akt I NKRS 78/21 w celu ich łącznego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NKRS 78/21.

II.

II.1. Zaskarżona uchwała poprzedzona została postępowaniem w Radzie. Celem przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył trzyosobowy Zespół członków KRS (dalej: Zespół), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 22 marca 2021 r. Zespół – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały – po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W wyniku głosowania zespół wskazał kandydaturę A.O., na którą oddano 3 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”. Na kandydaturę J.G.H. oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”, natomiast na kandydaturę B.J.P. oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”.

W konsekwencji Zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu KRS na wolne stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L. - A.O.. Zespół wskazał, iż dokonując oceny łącznej wziął pod uwagę m.in. oceny kwalifikacyjne, informacje dokumentujące doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia kandydatów. W ocenie Zespołu rekomendowana kandydatka w stopniu

wyższym niż pozostali uczestnicy postępowania spełnia kryteria wyboru. Wyróżnia się ona wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej a jej obecne kwalifikacje merytoryczne odpowiadające wymogom orzekania w wojewódzkim sądzie administracyjnym dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków na stanowisku asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L..

Zespół nie sporządził listy kandydatów, lecz dokonał wyboru jednego kandydata jako rekomendowanego do przedstawienia na urząd asesora WSA w L.. Jednocześnie wskazał, że kandydaci nierekomendowani Radzie posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacyjne wskazujące, że spełniają wymogi formalne do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L., jednak nie wyróżniają się tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, bądź mają dużo mniejsze doświadczenie zawodowe i życiowe niż kandydatka rekomendowana przez zespół.

II.2. Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia plenarnego KRS 23 marca 2021 r. Sylwetki kandydatów zostały przedstawione przez Zespół wraz z rekomendacją co do A.O..

II.2.1. Sylwetkę rekomendowanej przez Zespół przedstawiono następująco:

A.O. urodziła się [...] r. w W.. W 2002 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na [...] Uniwersytecie [...] w L. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 1 października 2003 r. do 30 września 2007 r. była zatrudniona w Katedrze Prawa Administracyjnego i Nauki Administracji na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w L. na stanowisku asystenta, a od 1 października 2007 r. jest zatrudniona na stanowisku adiunkta. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2005 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Od 19 września 2006 r. jest zatrudniona (początkowo w wymiarze ¼ etatu, a od 1 października 2009 r. w wymiarze 3/4 etatu) w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L.: od 19 września 2006 r. do 18 września 2011 r. na stanowisku asystenta sędziego, a od

19 września 2011 r. jako starszy asystent sędziego. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w L. z dnia 19 września 2007 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Istota pozwolenia na budowę w perspektywie kształtowania ładu przestrzennego*, uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych. Kandydatka przygotowała i złożyła do druku rozprawę habilitacyjną pt. *Niepewność sytuacji prawnej jednostki w sferze prawotwórczych kompetencji organów gminy w dziedzinie planowania przestrzennego – studium administracyjnoprawne*. W 2011 r. ukończyła szkolenie dla asystentów sędziego, zorganizowane przez Naczelny Sąd Administracyjny i złożyła egzamin końcowy z ogólną oceną bardzo dobrą. Ponadto kandydatka prowadziła zajęcia dydaktyczne: na Wydziale Ekonomii Uniwersytetu [...] w L., w Wyższej Szkole [...] w S., w Wyższej Szkole [...] w S.. Prowadziła także szkolenie specjalistyczne dla pracowników Wydziału Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w [...] (2012 r.). Jest autorką lub współautorką licznych publikacji z zakresu prawa administracyjnego, w tym komentarza do ustawy – Prawo budowlane oraz komentarza do ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych. Współpracuje z Wydawnictwem W. [...] w charakterze eksperta Systemu [...]. Podnosi kwalifikacje zawodowe między innymi przez uczestnictwo w szkoleniach oraz konferencjach naukowych, w tym także międzynarodowych (występując na niektórych z referatami o różnorodnej tematyce z dziedziny prawa administracyjnego materialnego i procesowego). W 2008 r. otrzymała główną nagrodę w konkursie Ministra Infrastruktury na najlepszą pracę habilitacyjną, doktorską, magisterską i dyplomową w dziedzinie gospodarki przestrzennej w kategorii prac doktorskich. W 2018 r. w czasie wyjazdu w ramach programu ERASMUS+ wygłosiła w języku angielskim cykl wykładów na Wydziale Prawa Uniwersytetu [...] w P., które obejmowały problematykę planowania przestrzennego. Kandydatka pogłębia swoją wiedzę i doskonali umiejętności uczestnicząc w licznych szkoleniach zawodowych, warsztatach i konferencjach.

Ocenę kwalifikacji kandydatki sporządziła sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. - K.C.-S., która oceniła, że A.O., na podstawie przedstawionych projektów uzasadnień, danych dotyczących obciążenia, opinii sędziów oraz pracowników naukowych oraz oceny dorobku naukowego, zasługuje na ocenę wyróżniającą. Sędzia opiniująca wyraziła przekonanie, że kandydatka –

ze względu na swoją wiedzę w zakresie prawa administracyjnego materialnego oraz procesowego, aktywną pracę naukowo-dydaktyczną oraz doświadczenie w stosowaniu prawa, a także podkreślaną przez wszystkich opiniujących ją sędziów zdolność logicznego myślenia i umiejętność stosowania prawa oraz argumentowania swoich racji, jak również cechy jej osobowości, takie jak sumienność, staranność i terminowość w wykonywaniu powierzonych jej zadań, wysoki poziom kultury osobistej, przestrzeganie zasad etyki wykonywanego zawodu i nieposzlakowaną opinię – spełnia w bardzo wysokim stopniu warunki wymagane do zajmowania stanowiska asesora w sądzie administracyjnym.

Wskazano, że z opinii sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L., z którymi współpracowała kandydatka wynika, że cechuje ją punktualność, terminowość i rzetelność oraz ponadprzeciętne zaangażowanie w realizację zadań. Wiedza prawnicza kandydatki zasługuje na uznanie. Dodano, że kandydatka uzyskiwała pozytywne oraz bardzo dobre oceny pracy w arkuszach ocen okresowych oraz przedstawiła też rekomendacje od prof. dr. hab. M.Z. – Kierownika Katedry Prawa Administracyjnego i Nauki Administracji Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w L..

II.2.2. Sylwetka J.G.H. przedstawiono następująco:

J.G. urodził się [...] r. w L.. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w L. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji prokuratorskiej, w marcu 2000 r. złożył egzamin prokuratorski z łącznym wynikiem dostatecznym. Od 1 września 1999 r. do 10 stycznia 2004 r. pracował w Wyższej Szkole [...] w Z., zajmując stanowiska asystenta, a następnie samodzielnego specjalisty ds. obsługi prawnej. Z dniem 10 stycznia 2004 r. został mianowany referendarzem sądowym w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L., a od 15 stycznia 2014 r. jest starszym referendarzem sądowym. Od marca 2011 r. dodatkowo wykonuje czynności asystenta sędziego. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w L. z dnia 19 maja 2010 r., na podstawie rozprawy doktorskiej pt. [...], uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych. Jest autorem kilkunastu publikacji naukowych z zakresu prawa administracyjnego. Od 1998 r. jest asystentem w Katedrze Nauk Prawnych w Wyższej Szkole [...] w Z., a

od 2011 r. jest zatrudniony jako samodzielny pracownik naukowy (zajmuje się prawem administracyjnym i postępowaniem administracyjnym, prowadzi zajęcia dydaktyczne). W latach 2013-2018 był wykładowcą na Uniwersytecie [...] w L.. Kandydat pogłębia swoją wiedzę i doskonali umiejętności uczestnicząc w licznych szkoleniach zawodowych.

Ocenę kwalifikacji J.G.H. sporządziła sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. - J.P., która stwierdziła, że na podstawie analizy spraw, w których kandydat wydawał rozstrzygnięcia, a także sporządzał projekty uzasadnień, obszar jego specjalizacji obejmuje bardzo różnorodne sprawy w zakresie prawa procesowego i materialnego (m.in. prawo pomocy, wynagrodzenie pełnomocnika strony, nadzwyczajne tryby wzruszenia ostatecznej decyzji, udostępnienie informacji publicznej, prawo budowlane, pomoc społeczna, sprawy skarg na uchwały organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego). Widoczne jest bardzo dobre opanowanie przez kandydata warsztatu pracy referendarza i asystenta sędziego. W badanych sprawach bardzo szczegółowo, w przystępny sposób stara się przedstawić stan faktyczny sprawy oraz przebieg postępowania administracyjnego. Dużo miejsca poświęca także rozważaniom sądu i wszechstronnie ustosunkowuje się do argumentacji wniosku i zarzutów skargi. Treść merytoryczna tych rozważań prezentuje wysoki poziom. W projektowanych uzasadnieniach argumentacja jest przejrzysta, spójna, logiczna i zrozumiała. Uzasadnienia są rzeczowe i wyczerpująco odnoszą się do istotnych okoliczności faktycznych oraz prawnych występujących w sprawie. Kandydat prawidłowo stosował przepisy prawa, wielokrotnie sięgał do literatury prawniczej i judykatury, co znacząco wzbogaciło treść uzasadnień i siłę ich przekonania. Również staranność przygotowywanych rozstrzygnięć i projektów uzasadnień nie budziła zastrzeżeń, a dbałość o szczegóły zasługuje na pochwałę. Z opinii sędziego współpracującego od lat z kandydatem wynika, że projekty te były akceptowane bez istotnych zastrzeżeń. Wskazuje to na poprawność rozumowania i rzeczowość przedstawionej argumentacji. W ocenie sędzi opinijacej J.G.H. jest właściwym kandydatem na stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L.. 16-letni staż pracy na stanowisku referendarza sądowego i starszego referendarza sądowego, a także wykonywanie obowiązków asystenta sędziego oraz

kilkunastoletnia praca w Wyższej Szkole [...] w Z. wskazują na wystarczające doświadczenie zawodowe kandydata w zakresie stosowania prawa. Z całą pewnością można stwierdzić, że kandydat jest osobą godną powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L..

Kandydat przedstawił ponadto rekomendację od prof. dr. hab. L.L., sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w stanie spoczynku, oraz ocenę pracy na stanowisku asystenta sędziego, sporządzoną przez B.W. – sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L.. Kandydat uzyskiwał pozytywne i bardzo dobre oceny pracy.

II.2.3. Sylwetkę B.J.P. przedstawiono następująco:

B.J. P. urodził się [...] r. w K.. W 2009 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w R. z oceną dobrą plus, uzyskując tytuł magistra. Od 15 lutego do 13 sierpnia 2010 r. odbył staż w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L., a od 14 sierpnia 2010 r. do 5 stycznia 2011 r. był zatrudniony w tym Sądzie na stanowisku referenta-stażysty. Od kwietnia do czerwca 2011 r. pracował jako asystent prawny w L. [...] w C.. Od 29 września 2011 r. jest zatrudniony w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L., początkowo na stanowisku asystenta sędziego, a od 1 czerwca 2017 r. na stanowisku starszego asystenta sędziego. W 2013 r. ukończył szkolenie dla asystentów sędziego, zorganizowane przez Naczelną Sąd Administracyjny i złożył egzamin końcowy z ogólną oceną dobrą. Jest doktorantem w Katedrze Prawa Publicznego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w R. i rozpoczął pracę nad rozprawą doktorską pt. *Udostępnianie informacji publicznej przez podmioty realizujące zadania publiczne*. Jest autorem artykułu naukowego pt.: [...]. W 2019 r. ukończył studia podyplomowe w zakresie ochrony danych osobowych. Podnosi kwalifikacje zawodowe między innymi przez uczestnictwo w szkoleniach i kursach specjalistycznych.

Ocenę kwalifikacji B.J.P. sporządziła sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. - J.P., która stwierdziła, na podstawie przedstawionych projektów uzasadnień, że zestawienie przedmiotu spraw świadczy o tym, że obszar specjalizacji kandydata obejmuje bardzo różnorodne sprawy w zakresie prawa

procesowego i materialnego. W sporządzanych projektach uzasadnień kandydat prawidłowo stosował przepisy prawa materialnego oraz przepisy prawa procesowego. Projekty te cechują się wszechstronną analizą stanu faktycznego oraz dogłębną oceną prawną, co stanowi potwierdzenie jego bardzo dobrego przygotowania zawodowego i świadczy o bardzo wysokim poziomie wiedzy. Analizując opracowane przez niego projekty uzasadnień, sędzia opiniująca stwierdziła, że w pełni opanował stronę techniczną warsztatu zawodowego sędziego, co doskonale wykorzystuje w praktyce. Posługuje się ładną polszczyzną. Również staranność przygotowanych projektów uzasadnień i dbałość o szczegóły zasługują na pochwałę. Opiniująca, mając na uwadze przedstawione dane dotyczące obciążenia kandydata oraz opinie sędziów, uznała, że zasługuje on na ocenę wyróżniającą. Jest osobą pracowitą, obowiązkową i odpowiedzialną. Powierzone mu zadania wykonuje zawsze w terminie i profesjonalnie. Przestrzega zasad etyki wykonywanego zawodu. Jest bardzo zaangażowany w wykonywanie obowiązków służbowych, które wykonuje z godnym pochwały oddaniem. Wyróżnia się bardzo wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Kultura osobista i zachowanie wobec przełożonych oraz innych pracowników sądu nie budzą żadnych zastrzeżeń, jest osobą cieszącą się nieposzlakowaną opinią. W ocenie sędzi opiniującej jest bardzo dobrym kandydatem na stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L.. Jeśli uwzględni się ponadto podkreślone w opiniach o kandydacie cechy jego osobowości, umiejętność pracy w zespole, przestrzeganie wysokich standardów etyczno-moralnych i nieposzlakowaną opinię, można z całą pewnością stwierdzić, że kandydat jest osobą ze wszech miar godną powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L..

Wskazano, że z opinii sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L., z którymi kandydat współpracował, wynika, że jest osobą niezwykle rzeczową i sumienną. Na szczególne podkreślenie zasługuje jego kultura osobista oraz wzorowe zachowanie. Posiadana przez niego wiedza oraz zdobyte doświadczenie i umiejętności pozwolą mu na bardzo dobre wykonywanie pracy asesora sądowego.

Dodano, że kandydat uzyskiwał pozytywne oceny pracy w arkuszach ocen okresowych.

II.3. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada podkreśliła, że podejmując uchwałę, wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe określone w art. 6a ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. 2021, poz. 137, dalej: p.u.s.a.). Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także opiniami przełożonych.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że nie mogła uwzględnić opinii Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. z uwagi na nieprzedstawienie jej przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w ramach niniejszego postępowania, stosownie do art. 6a § 5 p.u.s.a. W tym zakresie zastosowanie znalazł art. 35 ust. 3 u.KRS, dający uprawnienie Krajowej Radzie Sądownictwa do przeprowadzenia postępowania konkursowego z pominięciem tego dokumentu. Rada uznała, że w niniejszej sprawie okoliczność ta nie wpływa na ocenę poszczególnych uczestników postępowania, gdyż za kluczowe w tym względzie uznano oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe kandydatów oraz ich rozwój naukowy, badane przez pryzmat przesłanki, o której mowa w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.

Podczas głosowania okazało się, że na rekomendowaną przez Zespół kandydatkę A.O. oddano 10 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”, na B.J.P. oddano 11 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”, zaś na J.G.H. oddano 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się”. W konsekwencji największą wymaganą bezwzględną większość głosów B.J.P.. Mimo iż rekomendowana przez Zespół kandydatka także uzyskała bezwzględną liczbę głosów, to Rada nie zdecydowała się przedstawić Prezydentowi RP dwójki kandydatów, uznając, że przedstawia się tego, który uzyskał najwyższą bezwzględną liczbę wskazań członków Rady.

II.4. Rada wskazała też m.in., że dokonując oceny poszczególnych kandydatur, kieruje się przede wszystkim wymaganiami ustawowymi i interesem wymiaru sprawiedliwości, który wymaga, aby kandydat na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym wyróżniał się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Kryteria, które powinien spełniać kandydat na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, wskazane zostały w art. 6a § 1 i 2 p.p.s.a. przez odwołanie się m.in. do wymogów określonych w art. 6 § 1 pkt 1-4 i 6 p.p.s.a.

Ponadto Rada podniosła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym oraz życiowym kandydatów. Rada uwzględniła również przebieg drogi zawodowej wszystkich kandydatów oraz zapoznała się z dokumentacją potwierdzającą ich wykształcenie. W każdym postępowaniu nominacyjnym Rada dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się: kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji. Krajowa Rada Sądownictwa jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę.

Rada wskazała, że wszyscy uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska asesorskiego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L., spełniają wszystkie formalne kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tych osób, które spełniają wszystkie kryteria – formalne i merytoryczne oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu.

Krajowa Rada Sądownictwa, nie dzieląc stanowiska Zespołu, nie przedstawiła kandydatury A.O. z wnioskiem o powołanie. W ocenie Rady kandydatka nie posiada na tyle zróżnicowanego i wszechstronnego doświadczenia

zawodowego, które pozwoliłoby na jej wyższą ocenę niż wybranego kandydata w tym postępowaniu nominacyjnym. Rada uważa jednak, że postawa A.O. pozwala na pozytywną prognozę jej szans na objęcie stanowiska asesorskiego w przyszłych konkursach.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, J.G.H. także nie jest najlepszym kandydatem w tym postępowaniu nominacyjnym. Kandydat nie wykazał na tyle zróżnicowanego i wszechstronnego doświadczenia zawodowego, które pozwoliłoby na wyższą ocenę niż wybranego kandydata w tym postępowaniu. Zdaniem Rady również uzyskana przez J.G.H. ocena kwalifikacji nie różnicuje jego kandydatury na niekorzyść kandydata wskazanego do przedstawienia z wnioskiem o powołanie Prezydentowi RP. Ukończenie aplikacji prokuratorskiej oraz tytuł doktora nauk prawnych pozwala jednak, zdaniem KRS, na pozytywną prognozę jego szans na objęcie stanowiska asesorskiego w przyszłych konkursach.

Rada wskazała w uzasadnieniu, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, przeprowadzeniu dyskusji, zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałami i po ich wnikliwej analizie, nie dzieląc stanowiska zespołu, zdecydowała, że przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie B.J.P. na stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L..

W ocenie KRS B.J.P. wypełnia w najwyższym stopniu, oceniane łącznie, kryteria wyboru, wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS, oraz wymóg wskazany w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Pozostali uczestnicy tej procedury konkursowej posiadają odpowiednie kwalifikacje, uprawniające do ubiegania się o stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, jednak – w świetle wszystkich kryteriów wyboru – w ocenie Rady nie spełniają ich w stopniu uzasadniającym przedstawienie z wnioskiem o powołanie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Rada podkreśliła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP B.J.P. z wnioskiem o powołanie zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności jego doświadczenie zawodowe i życiowe. W ocenie Rady, B.J.. wyróżnia się z grona pozostałych uczestników niniejszego postępowania doświadczeniem w obszarze prawa administracyjnego. Posiada bogate doświadczenie zawodowe, zdobyte

podczas pracy nie tylko w sądownictwie administracyjnym. Zdaniem Rady pozostali kandydaci nie spełniają kryteriów wyboru w stopniu wyższym niż wybrana osoba.

III.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

III.1. Artykułem 44 ust. 1 u.KRS uczestnikom postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa przyznano możliwość wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego, przy czym podstawą tego odwołania może być sprzeczność uchwały z prawem. Kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań kandydatów do objęcia urzędu sędziego obejmuje zatem kontrolę legalności zaskarżonej uchwały. Kompetencja Sądu Najwyższego nie obejmuje w szczególności dokonywania oceny kandydatów ani zastępowania Rady w wyborze tych spośród kandydatów, którzy powinni zostać przedstawieni Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie.

Na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyjątkiem art. 87¹ k.p.c. W szczególności Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia i w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod uwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Na wnoszącym odwołanie ciąży zaś obowiązek przytoczenia podstaw odwołania i ich uzasadnienia. Obowiązek ten obejmuje konieczność wskazania naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, a także wyjaśnienie, na czym dane naruszenie polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2021 r., I NKRS 33/21).

III.2. W obu rozpoznawanych odwołaniach zawarte zostały zarzuty dotyczące braku wszechstronnego rozważenia sprawy. Obydwoje Skarżący wskazali na naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS oraz art. 35 ust. 2 u.KRS. Ponadto Skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 i 2 i art. 42 u.KRS oraz art. 60 Konstytucji RP.

W sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. W orzecznictwie wskazuje się, że KRS nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych

zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 10/21, z 2 lutego 2021 r., I NKRS 21/21). Sąd Najwyższy przyjmuje, że pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności może stanowić naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS skutkujące uwzględnieniem wniesionego odwołania i uchyleniem zaskarżonej uchwały (wyroki Sądu Najwyższego: z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21). Wskazuje przy tym, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie jest nieograniczona, gdyż wybór kandydatów nie może pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego; z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21).

W świetle art. 42 ust. 1 u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Wymagania dotyczące treści uzasadnienia nie zostały określone przez ustawodawcę, były natomiast przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd Najwyższy wypowiedział się, że celem uzasadnienia jest wykazanie, iż uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 29/21). Krajowa Rada Sądownictwa uzasadniając treść podjętej uchwały ma obowiązek wyjaśnienia, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Ma również na celu wykazanie, że Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi (wyroki Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21, z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Rada ma też obowiązek uzasadnienia, dlaczego dany kandydat nie uzyskał rekomendacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 9/19; z 27 marca 2019 r., I NO 5/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21).

III.3. Odnosząc powyższe ustalenia do okoliczności rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy uznał za zasadne zarzuty dotyczące naruszenia przez Radę obowiązków wszechstronnego rozważenia sprawy oraz należytego uzasadnienia podjętego rozstrzygnięcia.

Oceniając treść uchwały oraz jej uzasadnienia i konfrontując ją z podniesionymi przez Skarżących zarzutami nie można nie zauważyć, że Krajowa Rada Sądownictwa wskazała kryteria, jakimi miała kierować się przy wyborze, ale ich nie zastosowała.

Rada dokonała więc wyboru w sposób dowolny, bez wszechstronnego rozpatrzenia posiadanych materiałów. Nie wskazała na czym miało polegać spełnianie wskazanych przez siebie kryteriów przez rekomendowanego Kandydata w sposób wyższy od Skarżących.

W uzasadnieniu Rada podkreśliła, że dokonując oceny poszczególnych kandydatur kierowała się przede wszystkim wymaganiami ustawowymi i interesem wymiaru sprawiedliwości, który wymaga, aby kandydat na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym wyróżniał się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Dodała też, że kryteria, które powinien spełniać kandydat na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, wskazane zostały w art. 6a § 1 i 2 p.p.s.a. przez odwołanie się m.in. do wymogów określonych w art. 6 § 1 pkt 1-4 i 6 p.p.s.a. W dalszej treści zaś podniosła, że celem postępowania było wyłonienie najlepszych kandydatów, w związku z czym zastosowano kryteria dodatkowe, w tym doświadczenia zawodowego.

Analiza uzasadnienia uchwały przeczy wskazanym wyżej pryncypiom postępowania Rady, wskazanym przez samą Radę. Wskazując kryteria Rada zobowiązuje się do rzetelnego i zgodnego z prawem, w tym z gwarancjami Konstytucji RP, zastosowania ich wobec wszystkich kandydatów, z uwzględnieniem specyfiki wykonywanego zawodu. Rada nie proceduje tu na zasadzie dowolności. Chociaż kompetencje Rady do wskazywania kandydatów na urząd sędziego wynikają wprost z Konstytucji RP i żaden organ nie może ich przejąć, to nie znaczy

to, że Rada proceduje na zasadach nieograniczonego uznania. W aktualnym stanie prawnym swoboda uznania w przypadku postępowań przed KRS dodatkowo ograniczają orzeczenia TSUE. Sąd Najwyższy zaś zobowiązany jest do badania, czy Rada naruszyła prawo także przez zbadanie, czy wskazane kryteria były zgodne z prawem oraz, czy zostały zastosowane w sposób nienaruszający prawa (z uwzględnieniem gwarancji konstytucyjnych oraz konwencyjnych) (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19).

Nie można podzielić zapatrywania Rady, że odwołania są tylko polemiką z Radą, a kryteria zostały zastosowane w sposób prawidłowy. Rada wskazała, że wiodącymi kryteriami były ogólna ocena kwalifikacji oraz doświadczenie zawodowe i życiowe. Nie wykazała jednak, że wskazany kandydat spełniał je w stopniu wyższym od Skarżących.

Zasadne jest stwierdzenie Skarżącej, że w uzasadnieniu nie wskazano żadnych konkretnych cech Skarżącej, które przesądziły o nieuwzględnieniu jej we wniosku o powołanie na urząd asesora sądowego. Rada wskazała, że Skarżąca spełniła wskazane przez Radę kryteria (w tym wiodące, tj. ogólnej oceny kwalifikacji i doświadczenia zawodowego), ale nie podała, jakie konkretne cechy różnicujące zadecydowały o braku rekomendacji dla Skarżącej. Brakuje w tej kwestii wyjaśnienia stanowiska Rady. Okoliczność ta ma szczególne znaczenie gdyż Rada nie podzieliła jednoznacznego i klarownie uzasadnionego stanowiska Zespołu, który rekomendował Skarżącą Radzie, jako jedyną kandydatkę do przedstawienia Prezydentowi RP celem powołania na stanowisko asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L..

Z przywołanego wyżej uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Skarżąca ma o 5 lat dłuższy staż pracy, zaś działalność naukową prowadzi o sześć lat dłużej i ze znacznie większym skutkiem. Od niemal dwudziestu lat specjalizuje się naukowo w problematyce prawa i postępowania administracyjnego oraz zna tę problematykę w praktyce. Tymczasem wskazany przez Radę Kandydat, poza jednym, artykułem w pracy zbiorowej na ogólny temat, nie posiada dorobku naukowego. Nie przemawia też na jego korzyść „różnorodność dorobku”, gdyż tego właściwie nie ma. W świetle wskazań Rady (z uzasadnienia), najważniejsze znacznie w postępowaniu miały doświadczenie, wiedza i umiejętności z zakresu

prawa administracyjnego i – jak wynika z dalszej treści – one determinowały inne kryteria, gdyż wynikają z samego celu postępowania. Nie sposób nie zgodzić się z takim zapatrywaniem, tylko, że nie znajduje ono potwierdzenia w treści zaskarżonej uchwały.

Wskazane przez KRS jako decydujące kryterium doświadczenia życiowego, nie wynika z art. 6a § 1 w zw. z art. 6 § 1 p.u.s.a. ani z art. 35 ust. 2 u.KRS. Jest więc kryterium pozaprawnym i niedookreślonym. Jednakże – w świetle twierdzeń samej Rady – nie może być ono odrywane od wskazanego przez nią celu postępowania.

Jak wskazywano wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Rada może poza kryteriami ustawowymi zastosować inne kryteria oceny. Musi je jednak wyraźnie wskazać, opisać, a w przypadku powołania się na to kryterium jako decydujące, to konieczne jest wskazanie na czym polegało w ocenie Rady to, że jeden z kandydatów dane kryterium spełniał bardziej niż inny. Tymczasem Rada nie podała nawet jednego argumentu, który świadczyłby, że wskazane kryterium pozaustawowe „doświadczenia życiowego” wskazany kandydat spełnia w stopniu wyższym niż kandydaci, którzy zaskarżyli uchwałę KRS. Treść uzasadnienia uchwały nie pozwala uznać, że kryterium zostało prawidłowo zastosowane. Wynika z niego wręcz, że zastosowanie go przemawiać winno za wskazaniem kandydatur niewskazanych. Skarżąca posiada poważny dorobek naukowy, kilkunastoletnie stabilne doświadczenie orzecznicze (dłuższe od wskazanego Kandydata), jest aktywna na forum krajowym i międzynarodowym, a także ma ustabilizowane życie rodzinne, co – jak należy się domyślać – jest także treścią kryterium „doświadczenia życiowego”. Podobnie Skarżący ma znacznie dłuższy staż pracy, różnorodny dorobek praktyczny oraz pokaźny dorobek naukowy.

Zasadny jest zatem podniesiony przez Skarżącą zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części jej dotyczącej oraz w części dotyczącej wskazanego w pkt. 1 uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia.

III.4. Nie ma w orzecznictwie wątpliwości, że Rada nie jest związana stanowiskiem Zespołu powołanego do przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady (art. 31 ust. 1 u.KRS).

Dwuetapowy sposób postępowania jest proceduralnym wyrazem realizowania przez Radę zasady wszechstronnego rozważenia sprawy. W pierwszym etapie postępowanie prowadzi Zespół, którego zadaniem jest przygotowanie materiałów niezbędnych do podjęcia przez Radę uchwały w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu. Zespół dokonuje sprawdzenia zgłoszeń pod względem formalnym, bada czy materiały są kompletne, a w przypadku stwierdzenia, że materiały nie są kompletne, wzywa do ich uzupełnienia, dokonuje wysłuchania kandydatów. Jeśli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów (art. 35 ust. 1 u.KRS). Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście Zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS). Zespół może zatem rekomendować więcej niż jednego kandydata.

Drugi etap postępowania odbywa się na posiedzeniu plenarnym Rady, na którym członkowie Zespołu przedstawiają swe stanowisko, odpowiadają na pytania, odbywa się debata poprzedzająca podjęcie uchwały. Wszyscy członkowie Rady mają dostęp do materiałów przedłożonych przez kandydatów w toku postępowania nominacyjnego. Mogą oni zatem, po zapoznaniu się z materiałami, dokonać odmiennej oceny kandydatów, co ma odzwierciedlenie w głosowaniu. Podczas posiedzenia Rady członkowie zabierają głos, zadają pytania, co również może mieć wpływ na decyzję o głosowaniu za innym kandydatem niż wskazany przez Zespół.

Chociaż art. 35 ust. 2 u.KRS odnosi się wprost do Zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przez Radę. Ponieważ ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa

nie zawiera regulacji nakazującej stosowanie innego trybu postępowania w razie rozpatrywania jednej tylko kandydatury, ani też nie wskazuje innych kryteriów oceny do takiej sytuacji, należy przyjmować, że zarówno Zespół, jak i Rada *in pleno*, obowiązane są w takim postępowaniu oceniać kandydata według kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2014 r., III KRS 55/14).

Resumując, Rada nie jest związana stanowiskiem Zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III KRS 1/12). Jednakże odchodząc od rekomendacji Zespołu, powinna uzasadnić to w sposób nie budzący wątpliwości.

III.5. Wyniki oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia kryteriom, na podstawie których Rada podejmuje uchwałę musi mieć potwierdzenie w materiale przedstawionym Radzie i przez Radę. Tymczasem – jak wyżej wskazano – z uzasadnienia uchwały wynika, że przyjęte przez Radę decydujące kryterium nie znajduje potwierdzenia w sylwetce rekomendowanego kandydata. Rada wskazuje, że posiada on bogate doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas pracy nie tylko w sądownictwie administracyjnym. Z uzasadnienia uchwały wynika natomiast, co wyżej już zasygnalizowano, że jego staż pracy jest znacznie krótszy od stażu Skarżącej i Skarżącego. Nie posiada on też dorobku naukowego, a pracę nad rozprawą doktorską dopiero rozpoczął. Dwu lub trzymiesięczny staż (czy też praca o nieskonkretyzowanym charakterze) w kancelarii prawniczej w C. nie powinien być decydujący, w sytuacji gdy nie wykazano, żeby miał on związek z celem postępowania i wskazanymi kryteriami. Z uzasadnienia wynika, że był to raczej epizod, który nie rzutował na późniejszą pracę i praktykę kandydata. Ponadto nie miał on związku z prawem i postępowaniem administracyjnym. W uzasadnieniu nie sposób znaleźć argumenty, które przemawiałyby – w świetle przyjętych kryteriów – bardziej na korzyść wskazanego kandydata niż Skarżących. W przeciwieństwie do Skarżącej wskazany kandydat nie ma ukończonej aplikacji sądowej, nie posiada poważnego dorobku naukowego. Jedyne wskazany artykuł nie ukazał się w prestiżowym czasopiśmie,

ale w książce zbiorowej opublikowanej przez wydawnictwo uniwersytetu, z którym Kandydat jest związany. Także porównanie sylwetek wskazanego Kandydata i Skarżącego nie pozwala stwierdzić, że KRS zdecydowała nie naruszając prawa.

Celem postępowania przed KRS jest wyłonienie możliwie najlepszych kandydatów na urząd sędziego. W świetle regulacji ustawowej oraz bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego (wskazanego wyżej) Rada nie proceduje na zasadzie nieskrępowanego swobodnego uznania, ale przeprowadza rzetelnie postępowanie, stosując kryteria ustawowe oraz kryteria przez siebie wskazane, mając przy tym na uwadze cel konkretnego postępowania. Kryteria wskazane i zastosowane przez Radę powinny poddawać się weryfikacji i koncentrować na znajomości materii lub cechach, które mogą być użyteczne na stanowisku sędziego, którego dotyczy postępowanie konkursowe. W przeciwnym razie może dojść do naruszenia zarówno ustawowych (regulujących ustrój sądownictwa i KRS), jak i gwarancji konstytucyjnych.

Krajowa Rada Sądownictwa nie może też uzasadniać wskazania Prezydentowi RP kandydata do powołania na urząd sędziego (nominować) specyfiką organu kolegialnego i głosowań. W szczególności sędziowska część Rady czuwać powinna nad stosowaniem kryteriów w sposób niewątpliwie transparentny i obiektywny, wyłaniać kandydatów w sposób niewątpliwie najwyższym spełniające kryteria, które powinny mieć na uwadze cel postępowania. Podjęte uchwały (decyzje) należy uzasadniać w sposób niebudzący wątpliwości, mając na uwadze wszelkie okoliczności prawne, które w istotny sposób ograniczają swobodę decydowania, oraz prawo uczestnika postępowania do poznania dokładnych motywów rozstrzygnięcia.

III.6. W świetle powyższego Sąd Najwyższy nie mógł uznać zaskarżonej uchwały za zgodną z wymogami określonymi w Konstytucji RP oraz ustawie o KRS. Skarżący wskazali, że doszło do naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS oraz art. 35 ust. 2 u.KRS.

Ponadto Skarżąca wykazała, że nie doszło do dokonania oceny kandydatury na podstawie przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom

demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a tym samym, że doszło do naruszenia art. 60 Konstytucji RP.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżoną uchwałę w pkt 1 w całości oraz w pkt 2 w zakresie, w jakim Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie A.O. i J.G.H. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w L. i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.